

acea epocă încă nu vă întâlniseși?

- Mi-am deschis cu mare succes casa mea de modă. Curând, am fost invitat la New York. Și cum viața este maestră în a-ți oferi surprize, acolo l-am întâlnit pe Balenciaga. Îl priveam cu admirație mută! Era un domn cu ochelari fumurii, singur și părea ușor distant. I-am spus emoționat cât de mult îl admir, iar el mi-a spus că mă apreciază fiindcă la vârsta mea am deja propria casă de modă. Am stat mult de vorbă, iar la despărțire m-a invitat a doua zi să luăm împreună micul dejun. Am devenit prieteni pe viață și îmi amintesc că atunci, de la New York am plecat cu el în Spania. Voia să-i cunosc țara și să-mi arate atelierul său. L-am văzut lucrând și m-a fascinat. Prindea în ace mătasea și imediat, ca printr-o magie, ea reda corpul unei femei. Dacă o clientă avea un defect, era adusă de spate, Balenciaga putea să-i îndrepte silueta prin măiestria de a inventa... un guler cu totul aparte! Ce alt designer este capabil să facă așa ceva?

- Un proiect al dvs. a fost fundația "Balenciaga"...

- A fost inaugurată în 2009, lângă San Sebastian și este o onoare că sunt președintele ei. Regele și regina Spaniei m-au ajutat enorm! La deschidere aveam mai mult de 1 000 de rochii. Problema a fost că mai toate erau rochii de mireasă, fiindcă în Spania se transmit de la mamă la fiică, chiar dacă moda se schimbă.

- În cartea despre dvs. scrisă de Dominique Lapiere, spuneți că Audrey Hepburn a purtat în "Mic dejun la Tiffany" o rochie Givenchy, cu o poveste unică.

- Da, este o poveste foarte frumoasă! Luând într-o zi masa cu Dominique, el mi-a vorbit despre licitația de rochii pe care o organizează la

Florența în fiecare an, ca să strângă bani pentru a construi școli în India. Am vrut să-l ajut și i-am propus una din rochiile pe care le-a purtat Audrey pe marele ecran și care mai sunt la mine. Dominique, entuziasmat, a decis ca respectiva rochie să fie vândută nu la Florența, unde nu s-ar fi licitat decât cu cel mult 10.000 de euro, ci la Christie's, unde se puteau obține mai mulți bani. Și a avut dreptate: licitația pentru rochia neagră a lui Audrey a pornit de la 850 000 euro! Cu vocea sugrumată de emoție m-a sunat și mi-a spus: "Îți imaginezi, cu banii obținuți se pot face 20 de școli!" Am întrebat imediat la Christie's cine era cumpărătorul. Fusese Francois Arnault, care o achiziționase ca să o dăruiască, într-un gest elegant, Casei Givenchy.

- Când ați întâlnit-o pe actrița Audrey Hepburn?

- Ea a venit să mă vadă la Paris în 1953,

expresia de puritate și căldură, prin accentuarea privirii ei de căprioară. Iar fragilitatea trupului, prin haine de o rară eleganță. Și a strălucit ca un giuvaer. Din anii '50 și până când a aplecat, dintre noi a fost o imensă afecțiune, o prietenie extraordinară. Am avut parte în viață de două mari privilegii: Audrey și Balenciaga.

- Parfumurile au fost o aventură importantă pentru dvs?

- Foarte. Parfumurile au însemnat o prelungire elegantă a creației mele haute-couture și cred că ele sunt elemente esențiale în definirea stilului ce caracterizează o persoană. Întotdeauna am spus clienților mei: »Aveți un stil, o personalitate, accentuați-le! Și, dacă vă identificați cu un parfum, păstrați-l, transformați-l în notă personală, căci este parte din dvs.»

- Când v-ați lansat în lumea parfumurilor?

- În 1957, într-o manieră foarte modestă, într-un local de lângă Balenciaga l-am adus pe piață. A fost botezat, plecând de la numele meu: "Le De". Peste câteva luni a apărut un minunat floral aldehydic pe care l-a purtat exclusiv Audrey. Era un parfum numai și numai pentru ea, muza, modelul preferat, prietena intimă și actrița favorită. Iar în momentul în care Casa Givenchy a hotărât să-l ofere femeilor din lumea întreagă, Audrey a exclamat: "L' Interdit!" Și parfumul s-a numit, de atunci încolo, "L' Interdit" de Givenchy, oferit și celorlalte doamne și domnișoare abia în 1964, după o campanie publicitară făcută de Audrey Hepburn însăși, care a pozat superb pentru acest parfum atât de feminin, dar ... interzis. Succesul a fost unul fără precedent. Alegerea unei muze americane a electrizat America și Casa Givenchy a devenit

fiindcă își dorea ca eu să-i fac rochiile pentru filmul «Sabrina», de Billy Wilder. La început n-am vrut, fiindcă tocmai pregăteam o colecție. Aveam 12 angajate, iar Audrey voia...30 de rochii! A insistat atât de mult, încât am cedat. De atunci, în toate contractele pe care le încheia cu casele producătoare stipula următoarea clauză: «rochiile pe care le voi purta să fie semnate Hubert de Givenchy». Și așa am creat vestimentația ei pentru filmele «Funny Face», «Love in the Afternoon», «Breakfast at Tiffany's», «Charade», «Paris – When it Sizzles», «How to Steal a Million».

Audrey mi-a mărturisit că se îndrăgostise de creațiile mele din vremea în care turnase în Franța filmul «Monte-Carlo Baby», dar că nu reușise să-i cumpere nimic de la Casa Givenchy. Audrey mă frapa cu șarmul și eleganța ei, dar mai ales cu capacitatea de a se face iubită. Nu întârzia niciodată, nu era capricioasă și nici nu făcea crize de orgoliu. Spre deosebire de ilustrele ei colege, nu se comporta ca un star răsfățat. I-am pus întotdeauna în valoare frumusețea feței, atât prin machiaj și coafură, cât mai ales prin